

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **B. D.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2020, č. j. 17 A 32/2020 - 42,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 12. 2019, č. j. KRPP-169806-17/ČJ-2019-030022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 1 roku, její počátek byl stanoven k okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR, a doba k vycestování z členských států EU byla stanovena v délce 15 dnů.

[2] K odvolání žalobce žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 2. 2020, č. j. CPR-3936-5/ČJ-2020-930310-V237, částečně změnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to tak, že vypustila důvod správního vyhoštění podle bodu 6 ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, adekvátně k tomu zkrátila dobu, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU, na 6 měsíců, a stanovila počátek této doby od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování cizince.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 29. 6. 2020, č. j. 17 A 32/2020 - 42.

[4] Uvedený rozsudek žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá kasační stížností, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Žádost o přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že v případě soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění by obecně měla být stěžovateli přiznána možnost setrvat na území ČR, neboť v případě realizace vyhoštění stěžovatel přijde o možnost hájit svá práva osobně, mnohdy dochází ke zcela zásadnímu zásahu do jeho soukromého a rodinného života, a vyhoštění bývá spojeno s nepřiměřenými a zásadními materiálními výdaji, často i s nezvratnými důsledky. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 2 Azs 219/2015 - 23. Stěžovatel zdůraznil, že by ztratil možnost hájit svá práva osobně, být v častějším kontaktu se svým právním zástupcem a aktivně se podílet na řízení o kasační stížnosti. Dále uvedl, že Česká republika je středem jeho soukromého života, neboť zde žije se svou českou partnerkou a vede s ní rodinný život. Přiznání odkladného účinku podle stěžovatele nezpůsobí žádný zásadní zásah do veřejného pořádku, nemůže se negativně projevit vůči žádné osobě ani žádnému orgánu, a není v rozporu ani s důležitým veřejným zájmem.

[6] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Podle jejího názoru se stěžovatel protiprávního jednání odůvodňujícího správní vyhoštění prokazatelně dopustil, což sám nepopírá, a k případné osobní účasti na jednání před Nejvyšším správním soudem může využít institutu povolení vstupu definovaného v § 122 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná také zdůraznila, že Česká republika byla pouze tranzitní zemí stěžovatele, který vycestoval do Evropy z čistě ekonomických zájmů. Argumentaci stěžovatele týkající se zásahu do jeho soukromého života na území ČR proto žalovaná považuje za účelovou.

[7] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Podle citovaného ustanovení soud přizná žalobě odkladný účinek, *„jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem“*. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.).

[9] Je třeba upozornit, že řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je, stejně jako samotné řízení o kasační stížnosti, ovládáno přísnou dispoziční zásadou. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není úkolem ani oprávněním soudu za účastníka dohledávat či domýšlet konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho požadavku vznesenému v návrhu na přiznání odkladného účinku.

[10] Z výše uvedeného plyne, že návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a podložen konkrétními důkazy, protože navrhovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační

pokračování

stížnosti odkladný účinek přiznat, proto musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem konkrétně tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Na podporu svých tvrzení pak stěžovatel musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012 č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel v odůvodnění svého návrhu tedy musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[11] Stěžovatel ve svém návrhu toliko uvedl, že nucené vycestování by pro něj znamenalo újmu, spočívající ve znemožnění efektivní účasti na probíhajícím soudním řízení a vedení rodinného života s českou partnerkou. Stěžovatel svá tvrzení ovšem nepodložil konkrétními důkazy, ze kterých by byla zřejmá jemu hrozící újma, ani jejich provedení soudu nenavrl. Žádné takové skutečnosti Nejvyššímu správnímu soudu nevyplývaly ani *ex officio* z povahy projednávané věci. Nejvyšší správní soud nemůže odhlédnout ani od podoby návrhu, obsahujícího toliko obecná a blíže nekonkretizovaná tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života cizince a práva na spravedlivý proces, aniž by byly vztaženy na konkrétní případ stěžovatele.

[12] Pokud jde o odkaz stěžovatele na možný zásah do jeho práva na spravedlivý proces, postačí uvést, že k této otázce se vyjádřil rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 16. 6. 2020 č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, tak, že „[o]becně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“ Vzhledem k tomu, že se stěžovatel ve své argumentaci omezil pouze na konstatování o možném narušení jeho práva na spravedlivý proces, bude-li nucen opustit území České republiky, aniž by poukázal na případné specifické okolnosti jeho věci, plně se na danou věc uplatní shora uvedený názor rozšířeného senátu. Stěžovateli nic nebrání, aby se spojil se svým advokátem prostřednictvím celé řady prostředků umožňujících efektivní komunikaci na dálku, a zajistil tak, že jeho zástupce bude náležitě informován o všech podstatných skutečnostech a jeho vůli. Takový postup je v době rozvinutých informačních technologií zcela běžný.

[13] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neunesl břemeno tvrzení a zejména břemeno důkazní. Kasační soud se proto již nezabýval poměřováním tvrzené újmy stěžovatele k možným újmám jiných osob a ani otázkou dotčení důležitého veřejného zájmu přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[14] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tímto rozhodnutím nikterak nepředjímá podobu budoucího rozhodnutí ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. srpna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu